ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného, v právní věci žalobce: **Egeria, z. s.**, se sídlem Obchodní 1324, Otrokovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2015, č. j. KUZL 23387/2015, sp. zn. KUSP 68653/2014 ÚP-So, za účasti: POKART spol. s r.o., se sídlem Josefa Skupy 1708/12, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 7. 2017, čj. 62 A 124/2015-196,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo výrokem I. zrušeno shora uvedené rozhodnutí žalovaného a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Daným rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Holešov, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 12. 9. 2014, čj. HOL-15109/2014/SÚ/TN (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) na základě odvolání žalobce, který mimo jiné namítal podjatost všech úředních osob Krajského úřadu Zlínského kraje. Stěžovatel prvostupňové rozhodnutí, kterým bylo vydáno stavební povolení pro stavbu „Přístavba skladu výrobní haly POKART Holešov“ změnil pouze v parcelním čísle.

[2] Po obdržení odvolání žalobce postoupil stěžovatel námitku podjatosti vztahující se k řediteli stěžovatele Ministerstvu pro místní rozvoj, neboť on sám nebyl oprávněn o

vznesené námitce podjatosti rozhodnout. Ministerstvo pro místní rozvoj usnesením námitce nevyhovělo, neboť vyslovenou námitku podjatosti neshledalo důvodnou.

[3] Proti tomuto procesnímu rozhodnutí podal žalobce rozklad, přičemž ministryně pro místní rozvoj rozklad zamítla. Následně rozhodl ředitel stěžovatele usnesením tak, že vedoucí odboru životního prostředí a zemědělství není vyloučen z projednávání a rozhodování ve věci předmětné stavby. Následně bylo kaskádovitě rozhodováno vedoucím odboru a dalšími nadřízenými o nepodjatosti podřízených.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[4] Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), tedy z důvodu nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti.

[5] Krajský soud se zabýval jen jedním z osmi žalobních bodů, přičemž žalobní bod, v němž byla namítána podjatost ředitele stěžovatele, pracovníků odboru územního plánování a stavebního řádu a pracovníků odboru životního prostředí a zemědělství, krajský soud změnil. V odůvodnění rozsudku nesprávně uvedl, že žalobce namítal podjatost „všech zaměstnanců žalovaného". Žalobce však nenamítal podjatost všech zaměstnanců žalovaného, ale pouze ředitele a pracovníků dvou odborů, přičemž žalovaný má odborů šestnáct. Veškeré námitky podjatosti byly příslušnými orgány řádně vypořádány, a to včetně námitek systémové podjatosti.

[6] Z napadeného rozsudku nelze zjistit, ke kterému „příslušnému ministerstvu" by měla být námitka podjatosti dle názoru krajského soudu postoupena k vyřízení, protože u stěžovatele funguje 16 odborů, jejichž nadřízenými jsou různá ministerstva. Proto považuje rozsudek za nepřezkoumatelný.

[7] Dle zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o krajích"), tvoří krajský úřad ředitel a zaměstnanci kraje zařazení do krajského úřadu. V čele stojí ředitel. O námitce podjatosti zaměstnanců rozhoduje jejich představený dle § 14 odst. 2 správního řádu. Je-li namítána tzv. systémová podjatost, tedy podjatost všech zaměstnanců krajského úřadu, tj. i jeho ředitele, je nezbytné, aby o námitce rozhodl usnesením nadřízený správní orgán. Nadřízený správní orgán nemůže rozhodnout o námitce podjatosti tzv. řadových zaměstnanců krajského úřadu.

[8] Nesouhlasí s úvahou krajského soudu, že žalobcem uplatněné námitky podjatosti obsahovaly skutečnosti, které by naznačovaly, že ředitel (či jednotliví pracovníci odborů) měl zvýšený zájem na výsledku daného řízení. Nebyly zjištěny ani žádné další okolnosti, které by takový závěr odůvodňovaly. Samotná skutečnost, že Zlínský kraj je účastníkem územního a stavebního řízení z titulu možného dotčení svých vlastnických nebo jiných věcných práv k sousedním pozemkům a stavbám na nich, není důvodem k pochybnostem o nepodjatosti ředitele stěžovatele.

[9] Navíc žalobcem tvrzený zájem Zlínského kraje se týkal veřejných zakázek Zlínského kraje, mezi které ovšem nepatří předmětná stavba. Zde je žadatelem o vydání územního rozhodnutí a povolení stavby soukromá právnická osoba, v níž Zlínský kraj, ani

žalobcem zmiňovaná obchodní společnost Industry Servis ZK, a. s., nemá žádný obchodní podíl.

[10] Závěrem namítal, že žaloba ke krajskému soudu mohla být podána opožděně, přičemž krajský soud se včasností podané žaloby blíže nezabýval.

[11] S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně dospěje-li k závěru, že žaloba byla podána opožděně, aby rozsudek krajského soudu zrušil a návrh žalobce odmítl.

[12] Žalobce ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud se sice zabýval pouze jedním z osmi žalobních bodů, avšak za situace, kdy rozhodoval podjatý úřad, je to postup pochopitelný. Není pravdou, že by krajský soud změnil žalobní bod týkající se podjatosti, pouze jej zasadil do kontextu s obsahem námitky uplatněné v odvolání. Žalobce namítal, že žádnou úřední osobu nelze považovat za nezávislou. Na výzvu stěžovatele sdělil celkem 67 úředních osob, které považuje za podjaté. Je zřejmé, že namítal podjatost stěžovatele jako celku. Způsob rozhodování o podjatosti u každé úřední osoby zvlášť nebyl správný, neboť uplatnil námitku systémové podjatosti. Podstatou systémové námitky je zaměstnanecký poměr všech úředních osob stěžovatele a politický význam záměru, bez ohledu na jednotlivé úřední osoby. Nesouhlasí s názorem stěžovatele, že nadřízený správní orgán nemůže rozhodnout o námitce podjatosti jeho řadových zaměstnanců. Žaloba ke krajskému soudu byla podána včas. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[13] V replice stěžovatel uvedl, že mu není známo, že v případě námitky systémové podjatosti rozhoduje o podjatosti celého správního úřadu ministerstvo. V dané věci užitý kaskádový postup vypořádání systémové podjatosti považuje za správný.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná jeho zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované podle zvláštních zákonů pro výkon advokacie ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] V prvé řadě zdejší soud předesílá, že mezi týmiž účastníky a v podstatě o téže skutkové a právní otázce, již rozhodoval 9. senát Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 21. 6. 2018, čj. 9 As 235/2017-29). Podle § 17 odst. 1 s. ř. s. platí, že: *„[d]ospěl-li senát Nejvyššího správního soudu při svém rozhodování k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, postoupí věc k rozhodnutí rozšířenému senátu. Při postoupení svůj odlišný právní názor zdůvodní.“* (obdobně také § 68 odst. 1 Jednacího řádu Nejvyššího správního soudu). Proto, aby se zdejší senát mohl odchýlit od již dříve zaujatého právního názoru Nejvyššího správního soudu, musel by věc nejdříve postoupit k posouzení a rozhodnutí rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Zdejší senát však pro tento postup tak zásadní důvody

neshledal. Předložením věci rozšířenému senátu by navíc došlo k poměrně výraznému prodloužení délky celého řízení, což není v zájmu žádné ze zúčastněných stran.

[16] Nejvyšší správní soud proto i v této věci odkazuje na závěry rozsudku sp. zn. 9 As 235/2017, se kterým se ztotožňuje. Bylo by naprosto zbytečné znovu rozepisovat úvahy a závěry, které soud vedly k danému rozhodnutí. Ve stručnosti proto odkazuje na rozhodnutí 9. senátu a jeho odůvodnění, kde se všem nyní nastoleným otázkám vyčerpávajícím způsobem věnoval. Odůvodnění lze ve stručnosti rekapitulovat tak, že rozhodnutí krajského soudu je přezkoumatelné. Z odvolání žalobce i následného vyjádření k výzvě jednoznačně plyne, že namítal tzv. systémovou podjatost úředních osob, neboť namítal podjatost všech úředních osob, které v dané věci mohly hypoteticky rozhodovat (tedy všech pracovníků odboru územního plánování a stavebního řádu i životního prostředí a zemědělství). Přestože žalobce výslovně namítal podjatost všech úředních osob stěžovatele, které mohly v dané věci rozhodovat, stěžovatel předal příslušným správním orgánům k posouzení námitku podjatosti týkající se pouze ředitele. V případě akceptování námitky podjatosti proti všem pracovníkům krajského úřadu (všem úředním osobám podílejícím se na projednávání a rozhodování v dané věci) tak nemohl o námitce podjatosti žádný z těchto pracovníků rozhodnout, ale měl o ní rozhodnout nadřízený správní orgán, kterým je v této věci Ministerstvo pro místní rozvoj. Výsledkem takového řízení má být rozhodnutí o rozsahu vyloučení (žádný, některý, někteří, všichni) zaměstnanci krajského úřadu, na které teprve může navazovat další postup krajského úřadu.

[17] Ohledně námitky opožděnosti žaloby Nejvyšší správní soud poznamenává, že žalobu bylo možné podat do dvou měsíců od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Počítání lhůty se řídí § 40 odst. 1 s. ř. s., dle kterého *[l]hůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.* Dle § 40 odst. 2 s. ř. s. končí lhůta určená podle měsíců uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Dle § 40 odst. 3 platí, že, *„[p]řipadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.“*. Z doručenky založené na dokumentu poř. č. 18 spisu stěžovatele sp. zn. KUSP 68653/2014 (růžový) je zřejmé, že rozhodnutí bylo žalobci doručeno v pondělí 4. 5. 2015. Den, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty, byla sobota 4. 7. 2015. Posledním dnem lhůty byl proto nejblíže následující pracovní den, tj. úterý 7. 7. 2015, neboť v pondělí 6. 7. 2015 byl státem uznaný svátek. Z doručenky na č. l. 1 spisu krajského soudu je zřejmé, že krajskému soudu byla žaloba doručena dne 7. 7. 2015 ve 23:53:11 hodin, elektronicky (e-mailem), se zaručeným elektronickým podpisem. Žaloba proto nebyla podána opožděně.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[19] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[20] Osobě zúčastněné na řízení náleží podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Osobě zúčastněné na řízení nebyla uložena žádná povinnost, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží.

[21] Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, avšak jemu žádné náklady nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 18. září 2018

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu